

Daszewice

Wieś szlachecka, parafia Głuszyna.

inwentarze: 1789 r. – ks. grodz. Poznań d. Rel. 628, k. 847-850, 860-869;

Źródła: 1497 r. – najście domu, zabór konia, ks. grodz. Poznań d. 850, k. 245;

Lit.: SHGWpol. I, s., 330-331; Wiesiołowski J., *Wsie parafii głuszyńskiej w świetle Liber beneficiorum z 1510 r.*, Kronika miasta Poznania 2009, nr 4, s. 80-85

Miejscowość leży na północny - wschód od Mosiny. Jej początki sięgają XIII w., kiedy to była własnością mistrza Macieja, któremu książę wielkopolski Przemysław II podarował tę wieś oraz Szewce, Benkowo, Czołowo i bliżej niezidentyfikowane Sławsko. O tym fakcie jednak dowiadujemy się dopiero z dokumentu wystawionego w 1316 r. przez księcia Władysława Łokietka, potwierdzającego to nadanie.

Kolejni właściciele Daszewic są wymienieni dopiero u schyłku XIV stulecia. Jan Daszewski, herbu Junosza, czyli Baran, wspomniany został w dokumentach z lat 1390-1411. Później wieś należała do Jana Daszewskiego, którego wspomniano z okazji mającego się odbyć procesu o rozgraniczenie tej wsi od włości należących do Pietrasza z Nagradowic. W roku 1413 występuje Wincenty, a w latach 1416-1417 Dorota, żona Mikołaja. Kolejni dziedzice piszący się z Daszewic to: Wojciech (1418), Wichna (1420), Przedpełk (1432). W roku 1471 Jan Szczytnicki, oprawił wiano i posag w wysokości 100 kóp swej żonie Barbarze na Szczytnikach, czwartej części Kanina (obecnie Koninko) i czwartej części Daszewic. Kolejne wiadomości pochodzą z 1507 r., kiedy to bracia Jan, Feliks i Jerzy, synowie Mikołaja Kanińskiego dokonali działu dóbr rodzinnych, m. in. Daszewic, Dupic i Kanina.

W 1523 r. Jan i Feliks zapisali Janowi Kunowskiemu altarzyście ołtarza Św. Jana Chrzciciela w katedrze w Poznaniu 6 grzywien na wsiach Daszewice, Wojkowo, Dupice i części wsi Nowiecz z zastrzeżeniem prawa odkupu tych posiadłości za sumę 72 grzywien. Według akt skarbu koronnego z 1507 r. wynika, że w Daszewicach znajdowało się 7 łąnów i karczma, która nie dawała żadnych dochodów. Dwa lata później pobrano podatki z tej wsi od 5 półłąnów, a w 1510 z 6 półłąnów. We wsi miał swoje działki Mikołaj Daszewski, do którego należał folwark liczący 6 łąnów i 3 łąny opustoszałe, 20 zagrodników oraz karczma.

Kolejne rejestry poborowe wspominają o tym, że w 1563 r. siedział tu niejaki Kamieniewski, który płacił podatki z 6 półłanów, a w 1580 Jan Kamieniewski uiszcział pobór z 3 łanów. Dziesięciny meszne z folwarku w wysokości 6 gr od półłana pobierał pleban z kościoła w Głuszynie, który ponadto brał po 1 gr od każdego zagrodnika. W 1577 r. w wiosce wybuchł wielki pożar, który zniszczył doszczętnie sześć chałup kmiecych i gospodarstwo młynarza. Około 1600 - 1610 r. Jan Daszewski sprzedał wieś z prawem odkupu dla niejakiemu Kamieńskiemu, który w ten sposób wszedł w posiadanie tylko jej części oraz Dupic i Wojkowa. Antoni Kąsinowski, tenutariusz kórnicki, występujący w imieniu Teofili z Działyńskich, wówczas jeszcze nieletniej (virginis) procesował się z konwentem dominikanów poznańskich, reprezentowanym przez księdza Stefana Skoroszewskiego o prowizję z tych dóbr w wysokości 1000 fl.

Jedną z najstarszych znanych wizji wsi, zawierającą jej opis oraz związanego z nią Kubalina pochodzi z 1784 r. Znany jest inwentarz dóbr Daszewice z 1789 r., który zachował się w postaci wpisu do jednej z ksiąg grodzkich poznańskich. We wsi znajdował się gościniec wraz ze stajnią wjazdową, chlewem i stodołą. Była też kuźnia oraz pięć zagród chłopskich należących do Antoniego, Jakuba, Wojciecha i Bartłomieja Ziętka, określonych w tym źródle jako półrolnicy i jedna zagroda komornika Szymona. Wieś była własnością Franciszka Ksawerego Kęszyckiego, starosty mosińskiego i wojewody gnieźnieńskiego, który posiadał także Kubalin i Piotrowo.

[1580-1581] Jan Kamieński miał tu 3 łany [Pawiński, s. 13].

[1619] Wieś Kamieniewskich. Pobór od 4 łanów, łanu pustego; w sumie 4 fl 15 gr [APP, Tabela Poznań 2, k. 17].

[1662] Podatki pobierano od jednego domostwa w jednym dziale wsi oraz od 5 w drugim dziale [Bibl. Kórnicka PAN, rękopis BK 360, k.].

[1710] We wsi były półdymy należące do jezuitów poznańskich oraz jeden dym należący do wojewody poznańskiego [Bibl. Kórnicka PAN, rękopis BK 360, k.].

[1780] Podymne pobierano od jednego dymu w dziale Zofii Kamienieckiej; od 2 dymów w dziale Kolegium Jezuickiego w Poznaniu oraz od 6 w części Kamienieckich [APP, Tabela Poznań 2, k. 13v].

[1788] We wsi było 5 dymów [Magazin für die neue Historie und Geographie, Bd. 22, Halle 1788, s. 37(58)].